

Alcarrà

10 centims

—Còm és que ara no se'l veu mai amb aquella noia rossa que avans acompanyaba sempre?

—Es que m'hi he casat.

TABARIN
MORITZ

APERITIU

y

SOPAR TANGO

Totes les

TARDES I NITS

EN PREPARACIO

 Originals balls de màscares organitzats
per elements del primitiu TABARIN

Bons ballarins i dones guapes

Professors: GEO CHATUKI i G. PERRER

Trigans Zerco del Tabarin de Paris

Salóns Independents :-: Carta Variada

 SEPÚLVEDA, 183 :-: MUNTANER, 2 i 4
TELEFONO, 2044

CASA CORTÉS

COMTE ASSALT 13

BARCELONA

*Perfumeria del País i Extranjer
de les millors marques*
Guants, Bisuteria, Vanos, etc., etc.
*La Casa millor assortida i la que ven
més barato*
Gran assortit de juguets

LA RESERVA

Informen i vigilem, secret particular

DETECTIVES

 Averiguacions, Consultori Juridic
Cobro de crèdits sense gastos per l'actua-
tor-Agenia g corresponsals en tot el mon

 Director: E. GALIANA
(Detective)

57, FERRÁN, 57

**Empresa
Bohemia**
TEATRE ELDORADO

 Companyia PEPE PORTES
Punt de reunió del públic distingit

CINE BOHEMIA

Les Millors pel·lícules són estrenades en aquest Cine

PALACE CINE

El més elegant i distingit :-: Pel·lícules exclusives

TEATRE CONDAL

 El Cine més gran i més concorregut del Paral·lel
Estrenos diaris

BOHEMIA MODERNISTA

 La millor i més gran sala de ball de Barcelona
Grans balls tots els diumenges i dies festius tarda i nit
Atestat de dones guapes. — Reunió del jovent trempat

AU CABARET DU TANGO

Rambla del Centre, 12—Café «Rio de la Plata»

Cabaret a l'estil dels de París

Centre de reunió de l'aristocràcia de la nit

Les nou hores de "GRIMEGIA" nocturna

ALEGRIA TANGO i TOCOLOGIA

 Si voleu passar cinc minuts fora del món, visiteu el
tipic

CABARET DU TANGO

Telefon núm. 1195

IRIS-PARK

VALENCIA, 179

DISSABTES:

Balls extraordinaris

DIUMENGS I PESTES

Tarda i nit

Balls de Societat

 Grandios Programa
de Balls Moderns

BARRETS, GORRASMODELS DE TEMPORADA
A 3, 4, 5 FINS A 20 PTES.

¡Ningú mes barato ni millor surtit!

—Pobre de mil tothom em vol pendre el barret.
—Còm se coneix que és de la Ronda Universitat, n.º 4

BAR MONTECARLO

CAFÉ-RESTAURANT

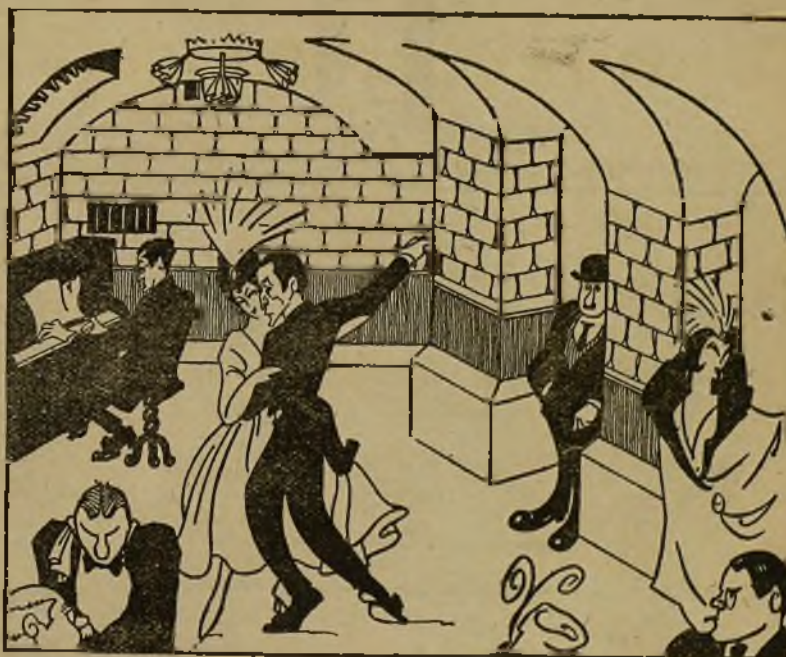
AVIÑÓ, 25 I COMTESA SOBRADIEL, 1

TELÉFON, 4274

*Original i fantastic cabaret
: de tango als sòtans :*

*Gran soirée de balls mo-
dernes i internacionals a
: mitja nit :*

UN ASPECTE DEL CABARET

CONSUMACIÒ USUAL 50 CENTS.

—Caram senyorete quina bona
lletre te vosté!!

—No soc jo es la maquina, que
es de càn Rovira la casa millor sur-
tida del ram a Barcelona.

JOAN ROVIRA

**MAQUINES DE ESCRIURE I
PESSES DE RACAMBI**

CLARIS, 6

TELÉFON: 3773

PELETERIA FRANCESA

5 PORTAL DEL ANGEL, 5.-Entresuelo

PELLS DE TOTES CLASSES :-: MODELS ULTIMA MODA :-: PREUS REDUITS

— Mentres no't compris les pells a la «Peletería Francesa» anirás cursi

CALÇATS NOVELTY

SÓN ELS MILLORS I MÉS
:-: BARATOS :-:

PLAÇA STA. AGNA, 1
Parada final del tranvia

Tirant - Benefactor

PATENTAT

Per a el desentrotlla del pit de les
senyores, homes i nens

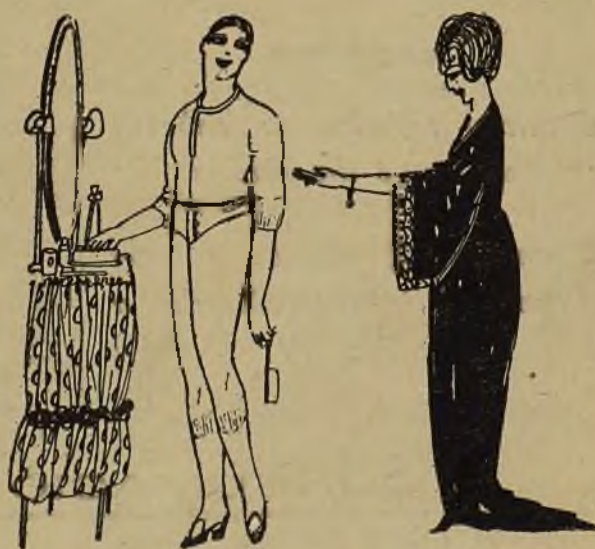
Els ven la casa Sres. "Eduard
Schilling, S. en C." (Barcelona,
Madrid, Valencia) i el fabricant
d'elàstics i lliga-cames "Smart"

AMADOR ABSINA

Riera Sant Joan, 8.-Barcelona

que enviarà follet gratis a qui el demani

— ¡Noi qu'anem a la fresca! Com se coneix que gastes
els trajes del Doctor RASUREL.

UNIC DIPOSIT PER A CATALUNYA

OLD ENGLAND: Pelai, 11 i Balma 1, 313

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Concell de Cent, 317, 1.^a
PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya Ptes. 2
Estrangé; Està massa malament per ara.

La responsabilitat dels treballs a càrrec dels autors.—Nos retornen els originals. Tota la correspondència tan de col·laboració com administrativa dirigir-la an aquesta Administració.

EU'S-AQUÍ que una vegada... No és cap història, lo que us vui contar, perquè us vaig a parlar de mi, i jo, sortosament, no tinc història. Jo, fins ara, he sigut modista.— Ai, si coneguessiu les angúnies d'una modista com jo, de divuit anys i amb un bonpamet, que vol i dol, i vol més que dol!—Havia viscut en un carrer fosc i lleig, i en lo més fosc i en lo més lleig d'aquest carrer: en una porteria.

Tenia un promés benèit que's volia casar. Unes amigues benèites que també's volien casar. La que no ho volia era jo. Com que havia vist moltes pel·lícules!—La pel·lícula era el meu flac, bé... un dels meus flacs.—Sabia el pa que s'hi dona, en això del matrimoni. Un pa que gairebé sempre resulta del dia abans.

Per mi, totes les setmanes tenien gust d'agre. Tancaada al taller, un taller de modes on hi anaven uns senyors vells que'ns estimaven molt, cosint les robes que jo no havia de lluir.

Algún diumenge m'en anava amb el promés a la *Bohemia* o bé al *Iris*. Però al meu promés, com que era molt entenimentat,—massa entenimentat!—no li agradaven aquests llocs perquè deia que eren immorals. I el diumenge següent me duia al Parc a tirar pa a les oques o a la Muntanya Pelada a veure la posta de sol. Jo, aleshores, em deia Marguerida.

Però un dia em vaig cansar del carrer fosc i lleig, de la porteria més fosca i més lletja encara, del taller i de les males setmanes del taller, del promés que's volia casar, de tirar pa a les oques i de les postes de sol a la Muntanya Pelada.

I vaig fer el salt. Ara'm dic MARGOT. Porto unes faldilletes molt curtes. Tinc un pis molt bufó al carrer de Muntaner. Tinc un vell que paga i un jove que es menja lo que el vell paga. Mitges de seda. Unes bates de llunetes. Uns berrets amb plomes i sense plomes. Aprenc a tocar el piano i ballo tangos l'Excelsior.

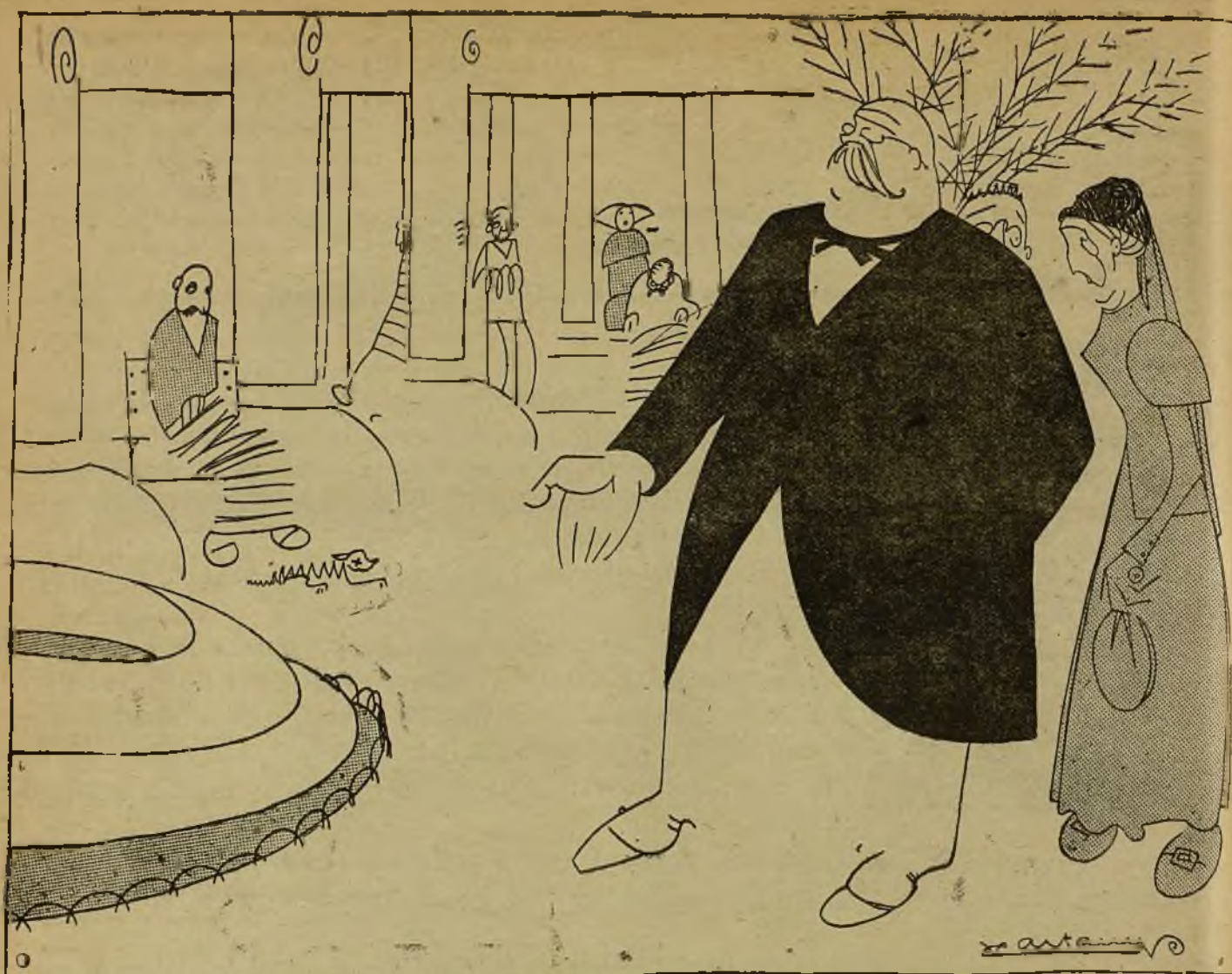
Jo, estimats i desconeguts amics,—us soproso joves i això, la vostra joventut, ja us fa amics meus,—faré una tamborella cada setmana. Jo vui que m'acompanyeu. Les meves tamborelles s'han de fer en companyia. Jo vui que m'acompanyeu a correr Barcelona. Ja veuréu si en faré de *grimegia*! El meu promés, aquell benèit que's volia casar, ne deia *barrila*.

I després, si esteu molt cansats, o bé a casa no us volen obrir, jo us obriré les portes del meu pis... si no hi hà el vell.

Serem bons amiguets, veritat? M'esperareu cada setmana. Jo espero de vosaltres que us recordaréu força de mi.

Adéu. Fins a reveure.

Un record per aquell *Papitu* magnífic de l'APA. Una estrèta de ma a aqueixa *Esquella*, ara més jova i més bella que mai.

— Què són tants malalts?
— Una casa de salut.

VUITS I NOUS...

Una de les coses d'aquest món que fa més gracia, es veure un senyor amb barba i barret fort; dalt una bicicleta. Els senyors que tenen barba i barret fort faran molt bé en no comprar-se bicicleta; i si per una d'aquelles coses se la compresin, faran molt bé no anant-hi, i si acàs volen anar-hi tota vegada que ja l'han comprada, que's treguin la barba i es deixin el barret fort o be, si no es volen treure la barba, que's posin una gorra que podrà ser de ciclista ja que de barbes de ciclista no se'n troben ni per remei.

Sempre s'ha cregut que'l millor procediment per a rendir una dona coqueta es l'indiferencia. No serem nosaltres els primers en negar-ho, pró tinguin present

—Digui guardia ont cau el carrer Quintana?

—Ya he *diquelad* a donde van Vds.
A comer ostras a
LA OSTRERA MODERNA Quintana, 7

les que aixís ho creuen que a hores d'ara les coquetes ja ho saben tant bé com ells.

L'altre dia parlant amb una xicota que té molta experiència, ens deia que per a les dones, lo essencial es trobar un home que les retribueixi,

— Veu? — deia, — la més afortunada es la que té casa, porque li posen un pis per tota la vida.

EL SENYOR MARGOT

OSTRES I MARISCOS

VENDA I DEGUSTACIÓ

OBERT DIA I NIT

La pols de les coses

S vols saber, amic, de l'ànima dels nostres avis totes les tabelles i replecs, ves-te'n al carrer mitjà de Sant Pere i truca a càl senyor Aleu, según, segona.

Sentiràs, al pujar, un olor de reumàtic, flaire de rescolmit. Es l'olor de la tradició, el sant olor de les èpoques pretèrites. Es l'història que hi viu i que se't posa al nas. Soroll de fai, aire de mirinyac, aures pures del Jardí del General i crits de la camància, allau ridícula i sentimental d'un temps més feliç, més virtuós i més imbècil, tot està allí en aquella escala an-

tiga, impregnant l'aire que s'hi ha encantat i envellit amb les parets i amb la seva pintura deliciosament ingènua, la pintura que lluita amb el salitre i amb els gossos transeunts que hi entren temerosos a marcar un pas de can-can i a deixar-hi, irreverents, la llur excreta líquida.

Els graons de l'escala de càl senyor Aleu són el motllo de l'història. Han enmotllat el pas de cinc generacions per sobre d'elles i ara mostren unes concavitats gairebé doloroses. Jo, quan hi pujo, imaginant-me que'ls hi ting de fer mal procuro posar el peu en els extrems. Es un reste de pietat que encara em queda per les coses materials.

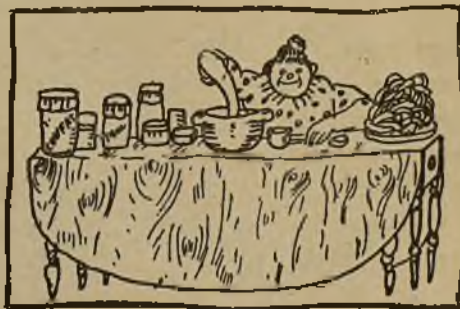
Els poms de la barana de càl senyor Aleu són de palau de bisbe o de casa pairal. Són aquells poms d'escala que tantes vegades hauràs sentit comparar amb certs caps una mica allunyats de les mercès del Senyor, però lluent i esfèrics, abundosos de gràcia geomètrica.

La porta de l'escala de càl senyor Aleu és alta i carregada de dibuix. No t'esveris, perxò, si arribes a trucar-hi. Es senzilla, però respón a l'època. Et semblarà que vas a fer-te treure una fè de baptisme. Et semblarà que tanca un magatzem de fè pública, que

és a casa un notari. No t'esveris, et dic, i espera un breu instant. Deixa'l estar l'emfarfegament de la porta voluminosa i carregada. No s'hi va planyer rés. Quan varen construir-la—parlo de quan el mar arribava encara fins a Santa Maria—la gent d'aquella època, que era molt bona i molt honrada, era molt poc confiada, i, ademés, la fusta anaba a cap d'iner. Imagina't que tot lo que és "ensanche" i colmados i minyones, allavors eren boscos i coves de lladres i besties salvatgines. El trucador de la porta de càl senyor Aleu és una corda prima que veuràs al recó. Estira-la i escolta. Del esforç que hauràs de fer per a que cedeixi a la teva discreció, en reberàs en paga un soroll esquerdat de campaneta que sòna a cosa vella. Quan aqueixa campaneta era jova trincava, vibrava d'alegria cada vegada que hi havia visites; ara... ara és com l'ambient que l'envolta, vella i sorda. Es una campaneta que no vol soroll i amb prou feines si trinca. Sòna per força i de molt mal humor. Està cansada de la feina i demana, de tant vella, un pobre—un senzill llòc al assil de les coses velles que saben evocar dates passades. Una vitrina d'antiquari que és el cel de les campanetes i de les coses inútils de l'antigor que en vida han sigut bones i han guardat bé les formes.

I la porta s'obrirà, al fi. Serà el senyor Aleu qui haurà vingut a rebre't. Aqueix deliciós senyor Aleu, qui és jutge de tortells, seguidor sistemàtic de monuments sagrats, llegidor consumat d'un diari que li diuen el "Brusi", passejador impenitent de cada migdia i president d'una o dues societats de persones decents.

El nostre senyor Aleu, que no ha treballat mai, no arriba a concebir—l'altre dia m'ho deia—com hi ha una llei de vagues. Tu arrufaràs el nas a l'entrar

invitat pel senyor Aleu. Arrufaràs el nas una mica pel senyor Aleu mateix i una altra mica per una flaire que hauràs sentit a l'obrir-se la porta.

I, allavors, el senyor Aleu et dirà:

—Què sent olor? No'n faci cas; és la meua senyora que prepara una fruita de conserves. Fa tronxo confitat.

—Agafeulo, no em sab greu per els cuartos no, per la cartera m'en sab que es de can PERELLO.

Fábrica de Carteras, Moneders, etc., etc.

Lo mes elegant y chic.
CARRER DEL PI, 8

La senyora del senyor Aleu, té en aquest món una mica de feina bona: la de fer eternament confitura de tronxo confitat. Ara, amb motiu de la guerra encara s'hi dedica amb més ardor temerosa de que més endavant s'apuji també el tronxo.

—Entri, faci el favor, caram, posi's el sombrero, ai jo't *flíc*, vol callar!.

Tu no hauràs dit res, encara, però ell t'invitarà a callar moltes vegades.

I aparentant una gran alegria, et farà entrar el senyor Aleu a la sala de rebre. Jo't demano, amic, que't fixis bé amb la sala de rebre que té el senyor Aleu. Barcelona, de senyors Aleus n'està plena a curull.

El senyor Aleu et farà seure en un silló mentre ell seurà a l'altre. Sempre hi ha dos sillons a les sales de rebre, dos sillons encarats fent joc amb un sofà. Al davant dels sillons i sofà, la tauleta de centre.

Potser hi haurà un piano, també, a la saleta. No ho sé. Si hi és, més val que no 'l despertis, perquè jemegaria. Però jo vui que observis, amic meu, una cosa dolorosa i trágica d'aqueixa sala que hauria d'ésser inspiradora de franquesa i amistat. La *funda* ho tapa tot. Tu no sabrás ben bé si seus en un silló fins que puguis palpar-ho. Els mobles estan coberts per fundes que 'ls ofeguen de cap a peus. El piano té una funda. El silló té una funda. Els quadros tenen fundes. L'aranya té una funda. El senyor Aleu ho anat tapant

resoltament tots els objectes amagant-los als ulls encuriosits del foraster. Una espera a la sala de rebre de càl senyor Aleu es trista i penosíssima.

En mig de la monotona quietut inquietadora, únicament s'ona el corc dintre la fusta vella d'una porta de cadira.

—Ho hem hagut d'enfundar tot perquè la polç s'ens ho menjava.—et dirà el senyor Aleu.

I tu pensaràs, amic, que la polç que cau damunt les coses és menys terrible que la que les mateixes coses porten dintre. Pensaràs que l'ànima del senyor Aleu, tan catalana del carrer Mitjà, encara que porti funda té dintre seu la polç que no 's pot treure i el corc que l'esmicola. Pensaràs lo que 't dic i sortiràs anguninós al carrer a rebre la polç del sol i a banyarte de crits i d'aldurull de vida.

M. F.

—Senyora, me haurà de apujar el sou porque la llet també s'apuja.
—Caramba! que també ve d'Alemania, la llet?

TEATRES i CONCERTS

En Pepe Alfonso es etern com el ví, com en Rius i Tauler i la riella. En Pepe Alfonso es una cosa que no necessita traducció. Si fós un altre li diríem Pep. Prò en Pep Alfonso es una cosa tan seria que resisteix fins els fleires renovadors de l'Institut d'Estudis. Diem que en Pepe Alfonso es etern perquè...

...quan la nostre santa mare ens va parir a l'època de «El Arte de ser bonita», en Pepe Alfonso ja era un mestre.

...quant el Bisbe-molt senyor nostre — ens va sonar la flauta seva de la confirmació en Pepe Alfonso era el gat vell de la «Gatita Blanca».

...quant varem fumar el primer cigar en Pepe Alfonso feia «El Ratón».

...quant ens varen suspendre de Anatomia feia «San Juan de Luz»...

...quan ens va donar un cornell en Santià, en Pepe Alfonso feia vodevil...

Es a dir que'n Pepe Alfonso ha estat el nostre calendari, el nostre encologi, el nostre Pantarca.

Ademés, en Pepe Alfonso, com nosaltres, es un aimador del ví. I això es un mèrit a la terra del pé sucat. Un dia ens va narrar la seva historia...

«Jo soc fill del Ferrol com els acoragats... Soc una mena de torpede... No se si en va parir Baco o Apol... Soc guapo i mamo el ví... Allà vaig conèixer a Talia i a una corista i a un pallaso... I en les nits de lluna anava amb Talia, amb la corista i amb el pallaso... I he anat corrent mon fins arribar a Barcelona que si no fos la patria d'en Robert i de la Jordi fora lo més deliciós de la terra... Ballo la sardana, treballo amb en Santpere i si de cas bec la aigua de Colonia... Jo se que amb això no'm farán un bust al Parc prò aixís tampoc viuré al costat de cap mona... I, en serio, jo soc una víctima: Parli amb un empresari, — un d'aquets homes que prenen l'empresa com a querida — i li dirá: «¡L'Alfonso!... ¡Devant d'ell hi ha que treure's el barret!») I després: Dos duros... Res, res, penso anarme'n a fer broma amb l'Elefant i a fer riure a les criatures... Aixís, amb la meua gracia, no faré diners cap empresari i com que ho faré gratis no faré diners ni un regidor...»

Per a acabar,

A la vida de l'Alfonso hi han tres disgustos capitals.

El dia que va perdre la virginitat.

El dia del primer caixal.

El dia que Robert va ferli la caricatura.

Per l'últim disgust en Pepe Alfonso mereix la gloria del Cel.

A L'ANTE!

Jo crec que d'aquesta revista cinematogràfica dels incontables concerts i *music-halls* ne podríem dir "La tournée des grands Ducs".

La obligació nostra és exposar el nostre parer lleal sempre que no 's tracti d'una llealtat crua i ofensiva per a l'ilustre i mai prou alabat gremi de dançarines i cantatrius a la manqua. Per a aquestes "senyorettes", la nostra ploma tindrà un acatament galant encara que a voltes la galanteria vagi embolcallada amb el vel de l'ironia. La nostra ploma fa, doncs, acatament a totes, i a totes envia un madrigal voluptuos i epigramàtic.

De l'*Excelsior* podem dir que havem probat les delícies de l'*angler's* (1) cocktail bò i admirant les "monades" de M^lla Mattilde et Jeannine, balladores fines i educades que semblan bessones....

Il flauto mágico de Mr. Payan continúa prodigant aquells admirables "solos", dignes del flauta solista de la mes reputada orquesta d'aquestes encontrades—Els Fatxendes de Sabadell fan gestions!—

Edén: Les delícies d'aquest centre de cultura, les especificarem així que tinguem temps. Per ara, el Nanu ens té molt ocupats, i, com que és persona principal dintre el genre, no li podem fer un feo.

Lyon: Ja 'n parlarem, ja, i en parlarem bé; sobretot, des de que sabem que la deliciosa Mitzie hi ballarà aquells fox-trots únics i epilèptics!!

Saló Japonès: Hi tenim a la nostra mai prou estimada *Delirios* (a) Dyna la Blonde; li direm quatre madrigal fonforecents i farem recaure la conversa sobre l'Henry Bataille.

Moritz: S'hi balla bé d'ençà que han canviat de d'orquestra, i, sobre tot, s'hi troba amabilitan, molta amabilitat.

Dels altres llòcs ne parlarem degudament quan tinguem un moment d'esplai y d'alegría.

CYRANO

(1) Proheu-lo!! Glàs picat, algunes gotes d'Angostura, una collareda de café de Bitter de taronja, una altra d'aixarop de maduixa, acabeu amb ginebra, remenàveu, coleu y delecteu-vos bevent

Excel·sior. Heu's aquí la cova encantada del tango i del fox-trot; heu's - aquí el causant d'aquesta revolució pa-

ccífica que ha tresbalsat totes les antigues lleis de la dança dels punts i comes dels nostres avis. Palau dels *american-drinks* que duen sanes alegries i fan neixer desitjos voluptuosos; begudes complicades, brebatges d'alquimista quimèric que subratllen els nostres plaers amb espurnes de venturosos i exquisits anhels...

Tal és l'Excel·sior, *Panache* que corona el "monument" coreogràfic que d'ensà de la guerra s'ha anat aixecant en nostra dolça Barcelona, expatria del schotisch dels do per quatre, de les american ballades sota l'aranya i d' llancers del *Sanyó Est* feixuc i graponer.

Memories d'un cap de trons

La primera volada

L'ERNEST Paris aquell any acabava el Batxillerat. Tenia quinze anys, els cabells negres i llunts com unes sabates de xarol i uns ulls que semblaven fets a posta per a ferir senyoretes. Ell encara no s'en havia adonat, perquè la bicicleta i el *balompie* l'havien tingut bastant atrafegat fins aleshores. Sols havia tingut concomitancies amb una noia de Sant Feliu de Llobregat qui entrà de minyona a casa seva. Fou un episodi amorós que amb prou feina arribà a escaramuza. El pare, don Claudi — *Vinos y aceites*— sospitá per una mirada d'ella i a l'endemà la enviava a Sant Feliu a pasturar.

Tota la mania de don Claudi era que'l noi no se li perdés. Ell recordava el seu temperament, i mig de correguda, perquè s'en donava vergonya, pensava en les ximpleries que feia quan era jove; en aquells trescents duros que'l seu pare hagué d'esquitxar per a tapar una falta que suposà la falta de moltes altres faltes...

Recordava tot això. Els dies enguniosos que passà abans no ho revelà a son pare. El disgust de la família i, sobre tot, les exclamacions del vell al afluir les mil cincentes... I quan pensava que ara, el seu fill, per un disgust semblant s'exposava a perdre'n unes altres tantes, la pell se li possava de gallina i de bona gana hauria volgut que per uns quants anys es morissin totes les dónes i això que encara seguien agradant-li.

..

L'Ernest Paris acabà el batxillerat. Fou una diada solemne per a la família. Don Claudi tenia afició a les diades solemnes. Conreava l'oratoria familiar i no perdia ocasió xica ni grossa per a afluir al corresponent discurs en el que parlava del *calor de la família*, de la *neu dels desenganys*, de la *paraula de l'home*, de l'*amor propi* i ferit de no sé quantes tonteries més quin efecte ràpid i segur sempre havia experimentat.

Però, aquell dia, quan a l'acabar de sopar, tots plegats, la seva pobre esposa — al Cel sia, donya Eulalia, que va morir l'any passat dels panallons mal cuidats — va insinuar-li que l'Ernest volia sortir sol per a anar al teatre amb els companys, ell, don Claudi, més solemne que un ofici de festa major s'aixecà i, bó i pensant aquesta es la mossa, digué al fill del seu cor, aquestes o molt semblants paraules que podem condensar en un petit capítol titulat el

Discurs de don Claudi a son fill qui vol la clau

Mira, noi. Tú, ets molt jove encara. Tens quinze anys. Tot just es pot dir que vens al món. Si molt m'apures et diré que encara mamaries. Tú no'n sabs de la missa la meitat. Ets al món i no sabs perquè hi ets ni com hi ets. Jo si que ho sé, oi noia? — aquí donya Eulalia enrogí lleument i abaixà la vista. La seva mirada topà amb els peus del marit i, estranya asso-

ciació de sencilles idees, pensà que tant mateix, mai s'havia fixat que fés un peu tant grós...—T'has de fer càrreg—prosseguí l'orador i pare de família—que'ts com la papallona que arreta per la llum voleia esbojarrada al seu voltant amb perill de cremar-se. Tu ara tot ho veus bonic, tot de color de rosa. Mira, jo, quan era nano, m'havia figurat entre altres ximpleries, que les muntanyes eren de tothom. Si, si, no riguis, es una bestiesa però ho creia. Això et farà pensar que ara potser tú tampoc tens un verdader concepte de les coses. I que has de tenir! Quina experiència tens, pregunto jo, per a que hi vegis clar? Has de passar encara molts anys de barraquetes; menjar, si, fill meu, molts plats de sopa. Els llibres no ho ensenyen lo que s'apren vivint i, creu-me a mí, mai de la vida, mai, vulguis esser més sabique'ls que tinguin tant sols mig any més que tens tú.

Ara, ta mare em diu que vols anar al *Teatro* amb els companys. Molt be, sí, molt bé. No creguis que m'hi oposi. Has acabat el Batxillerat. Ja tens el *don*. Estàs en camí de fer-te un home. Si m'escoltes, no ho duptis que'l seràs, perquè el teu pare comptava amb molts menys *medis* que tú i, ja veus on ha arribat. El teu pare, ja te ho explicat altres vegades, no tenia una pesseta. Era un pelat. Recordo que una vegada li varen embargar un *acordeón* per quinze duros que no podia pagar al fiduer. El pobre pare meu va passar les de Cain. Quan va venir l'Amadeu a Barcelona si es descuida l'agafen per anar-quistà. La teva avia, al cel sia, va morir dels disgustos que li ocasionà l'estar ficat en política el pare. I doncs, ja ho veus. Jo amb quatre quartos que vaig fer ensopegant dues cries de canaris i amb els d'aquesta rifeta que vaig treure, ja veus com m'he enfilat. Avui dia, la firma «Claudi Paris i Escalafell», es cotitza molt alt en el mercat i tot, tot, mercès a la meua preserverancia i als ronyons que he tingut. No he dormit sempre que he tingut son, no't creguis; puix els quartos, no hi ha cap home que'ls pugui fé en el llit. Això, si acàs, fou un altre temps...

Has de pensar que avui es per tú i per nosaltres un dia memorable. Al donar-te la clau de la porta perquè surtis i et prenguis un rato d'expansió, et faig una concessió que no està en el fet material de sortir: es un grau de llibertat que't concedeixo. Si no n'abuses compliràs com un fill que estima als seus pares. Si n'abuses no seràs digne de portar l'apellido que't vaig donar al naixer. Pensa que, encara que no tinguis experiència, i encara que siguis jove, ja estàs en edat de tindre enteniment. El món està plé de perilla i trenca-colls. Sorteja'ls. Sapigues vence'ls. No t'escoltis mai a cap dona. No t'aficionis a fumar perquè es perjudicial per la salut i molt més per la butxaca. No vulguis sapiguer mai que son cartes, ni dòminos, ni jocs de cap classe i sobre tot, i això si que es lo que'm sabria més greu, no agafis afició al *mam*. L'home que s'emborratxa per la condició de racional per a tornar-se com una bestia. Una vegada m'he enmonat i m'en penediré tota la vida. Vaig fer llit quinze dies d'un tanto que vaig rebre perquè me'l van donar.

Escolta bé, lo que ara't vaig a dir — afegi el dissertant al pobre Ernest que ja estava impacient per a reunir-se amb la colla—i continuà el discurs que, si el lector es pacient, podrà llegir la vincent setmana.

Romanticisme

En Pere Camps, el dia de la Puríssima va complir els vintitres anys. En Pere Camps és un noi ros, un ros de pa: un ros que només té el pa de crostons.

Gros, fornit, amb una coloració de poma com la d'aquells pagesos de les comedies del Pitarra.

Es, En Pere Camps, romàntic com una mala cosa. Un romanticisme, el séu, neula i demodé. Un amic deia: Està xop de romanticisme, però xop com aquells melindros del xocolata que sempre taquen les tovalles. No llegia noveles: no li calia. Ni versos. Era un temperament. Un mal temperament.

Però era ric, era de casa bona. Lo qual ja és un atenuant. El pare, un home molt reposat, massa reposat, perquè això del repòs era en ell com una malaltia; un home que s'havia passat la vida a la fabrica *suant-los com un negre*, i que ara era una trista pellaringa ensopida i amoinadora, deia:

— Aquest noi és benèit. D'aquest noi no en farem res. D'aquí no en sortirà un fabricant.

I el noi, qui no tenia fusta de fabricant, s'enlhardava cada dia més de romanticisme. Ja li

agradaven els jardins tristos, — ja li agradava el Parc de Barcelona, tan trist, tan plè de soldats, de raspes i d'homes que dormen per tot arreu — ja trobava un cert caràcter a les runes de la Reforma. Però tot això, sense saber *encara*, el per què.

Li plavia passejar, passejar pensant en un cuplet incivil com tots els cuplets, en el goç d'un amic, en una dona, o en qualsevol altra bestiesa.

Als vintidós anys va tenir relacions amb una noia de Caldetes. Tocava el piano, li agradava *Eva* sobre totes les músiques, i jugava al tennis perquè deia que feia chic. A Caldetes. En Pere Camps, vinga passejar platja amunt i platja avall. Hi havia un mar blau: un blau de bogada. Hi havia un cel blau: un blau de bogada, també. I molts gramofons. A cada torra, — unes torretes que semblaven construïdes amb turrans i merengues, — hi havia un d'aqueixos animals que parlen per casualitat, i que tenen diners i que en diuen homes. A cada torra, a manera d'apèndix, d'adminicó imprescindible, hi havia un gramofon. I En Pere Camps, més romàntic que mai, amb la lluna, el mar i la promesa, que també era rossa, vinga passejar, vinga passejar.

Fins que's va cansar. Allò era molt proshic. El no havia nascut per allò. I fugí. Fu- una tarda, molt poètica, molt sentimental, en el tren de tres quarts de set: un tren plè de viatjants.

Després s'enamorà d'una cupletista, bestioleta i poca solta com totes les cupletistes. I, mirèu si és cas! d'aquella cupletista s'en va enamorar com se solen enamorar tots els romàntics: d'una manera terrible.

Aquell amor, — uns ulls negres que's reien de tot, una cabellera negra, una boca roja per a dir les més escandaloses mentides i per a prodigar els més saborosos petons: uns petons que deixa en el blancor de la pell una roseta de porpra, — li costà molta sospirs, moltes llàgrimes.

No's pot ésser romàntic per res del món.

EPÍLEG

Tot allò, tot aquell romanticisme que enmalaltia l'animé d'En Pere ha passat ja a l'història que es lo millor, perquè de l'història ningú s'en aixeca.

Ara, s'ha buscat un «porvenir» i es presenta regidor a les properes eleccions.

WILLY.

— Com te arregla per a tenir tanta sort amb les dones? que les hi dones?
— Duros!..

Pebre i Mostaça

Aqueixa noia, que en un temps hauriau trobat romàntica i exquisida fins on no pot dir-se, avui és per a nosaltres tan catalana, tan catalana que fa fredat.

Ni el Lion d'Or, ni l'Excelsior, ni les nits de l'Edén, li han pogut treure aquell cert regust d'escudella de totes les nostres dones mediterrànies que un dia es cansen del Mediterrani, del carrer de Petritxol i dels tortells del forn de Sant Jaume i *fan el salt* perquè tiraven per mal cap. Ademés, com que ha passat ja la ratlla dels trenta anys, està una mica neulida com aqueixes peres que s'obliden en el fons d'un rebost qualsevol.

I ella, no obstant, no ho vol ser aqueixa pera, — o aquesta dona, com volguen — d'un rebost qualsevol, i parla dels seus viatges: un viatge a New-York, un viatge a París, un viatge a Terrassa.

Però després us parla del robo d'una manta. Una manta anglesa que era la rel·liquia del a seva vida. En la seva vida, això de la manta és lo més culminant, lo més pintoresc. D'això, d'aquesta aventura, ella n'ha fet un am i sol parlar-ne en les pauses que li brinden els seus amics:

— Vet-aquí que un dematí de Primavera...

L'altre dia, nosaltres, cansats de tango, de fox-trot, i de lo altre, teníem fam de paissatge: una fam com la que pateix en Ju Pascual, i ens en varem anar a Vallvidrera, que era l'únic paissatge que s'ens oferia. Però fins allí ens va perseguir la ciutat. Allà, al peu del *pantano*, una amassona, un... amassono i un parell de cavalls. L'amassona era aquell canari artista de music-hall, nascuda en l'invicta Sabadell, que's diu Lluïsa Vila. L'amassono no sabem qui era, ni ens importa. A nosaltres ens va extranyar la presència de la tràgica creadora del *Tango Fatal* en aquells indrets. Contemplava la bassa amb un aire molt romàntic. Ens va intrigar. No en varem treure l'aigua clara.

A no ser que busqués el cos d'aquell *apache* que fou posat en remull uns quants messos enrerat...

La Dora del «Maruxa» ara vol que li diguin *Dorilla*. Sabeu per què? Perque, per lo vist, a la xicota li bá d'alló més vé l'*lla*.

On dit...

...que Mlle. Mathilde, une des plus charmantes habituées de l'Excelsior, a eu des histoires a cause d'une escapade de Valence.

On dit aussi que la bien jolie Germaine en a autant souffert malgré les soins et tendres atouchements de la romanesque et sentimentale Jeannine.

...que le sportman bien connu, fils d'un savant Docteur, s'est laissé pousser la barbe pour dépister une charmante personne.

...qu'il y a eu un match de boxe, dans une «boîte de nuit» la plus en vogue a Barcelone, entre deux adorables femmes, Dora et Conchita, dont l'une, nous croyons la dernière, en garde encore des «souvenirs».

...que «mam'zelle» Nieves ne vend plus de billets de loterie étant engagée comme Grande Etoile a l'Excelsior.

...qu'un très connu Hambourgeois qui s'appelle W... est très neurasthénique depuis la sanglante rupture et départ de Mlle. Renée Casti. Nous le regrettons.

...que la flûte de Mr. Payan, ainsi que celle d'Orpheus qui endormait les fauves, endort les chiens de ses clients pour les empêcher de faire p... sur les tapis. Mlle. Monna en est témoin!!

...que le fameux et beau professeur de danses exotiques Malatzoff, ne quite plus des yeux la jolie Helena Cortesina... Pourquoi? C'est un mystère!!!

...que Odette, la folâtre Odette de l'Excelsior, ne peut encore partir comme elle voudrait. Nous en savons bien la cause, ce qui nous permet lui dire:

— Tiens! Tu les auras... comme on aura les boches!

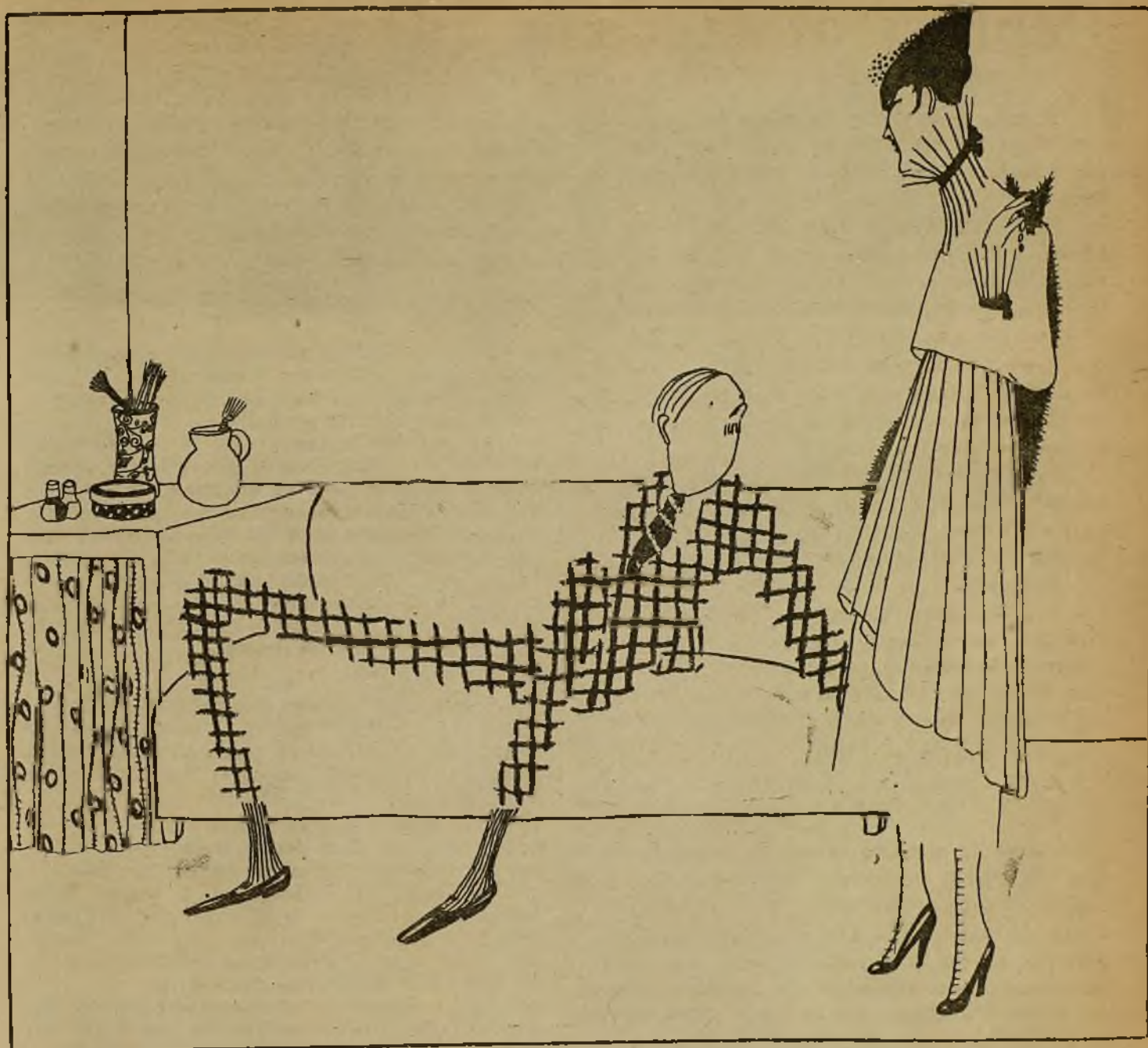
— Es clar que prefereix a su Miguelito, com que compra las camisas acán Mas i Roca.

CAMISERIA, Y CORBATERIA,
GENRES DE PUNT, MITJERIA
Y GUANTERIA PER A SENYORA

24, 26, PORTAFERRISA, 24, 26

TELÉFON 1514

—A reveure, i que Déu t'ajudi...

—Quin remei em queda, si tu no'm pots ajudar!

El ball d'anit a l'Excelsior

L'incomensuble Reiet, disfregat de San Pere i amb un manac de claus d'alumini de «Los Dos Leones»,—Rambla de Catalunya, 35— ens convida a pesar.

A dintre, tot blau i blanc. Sembla l'apoteosi dels «Pastorets». Veiem estrelles arrèu, igual que si ens trepitgés el duc de Solferino. Es celebra un ball celestial. Les dones, estan convertides en ninfes i bacants. El Princep de Cuba va de «casto José», amb disposició de cantar allò de

Que te quieres tu apostar...

encara que ell no aposta mai res per por de perdre. Xerínola, bullici, traüt—que diuen a «La Veu»—alegría i tranquil·litat. Animació, dones educades—amb molt bones formes—i rialles. Tangos' matxixes. «Tip-perari» i demés mandanga. Begudes d'aquelles que's preparen amb ajuda de la taula de logaritmes.;

Cristo, qualsevol es mou de Barcelonal

Tots els artistes y els elegans desfilen per la

FOTOGRAFIA AMER

— RAMBLA CANALETAS, 11 —

I

l cinema i l'acció.—El nou aspecte de l'amor—Schopenhauer no sapigué preveure lo futur—L'amor a Grecia i a Barcelona.—Les dificultats de la nostra tasca.—Diferències entre Don Joan i els qui treballen a la foscor.—Crida.—El Belio-Graff.—Les professionals.—Anècdota.

El cinema és l'espectacle complet, fora de la paraula. És la consagració suprema de l'acció. La passió, el sentiment, que En Maragall creia que tenien la llur més fidel expressió en la paraula viva, en el cinema crist-tallitzen en l'acció directa, immediata. A la pantalla, conflictes sense literatura. A las butaques, o a les cadires segons la categoria del local, resolució de conflictes, sense literatura. El cinema ha influït en les costums, retornantles a la puresa clàssica. Com diria En Lopez Picó, ens ha alliberat de la follia romàntica. Fins ara, creïem que per a la satisfacció del sentiment d'amor calia o un medi econòmic o un medi romàntic: o la ofrena o la conquesta. La dona era avara del seu tressor i sols el concedia—parlem amb Schopenhauer— a canvi de grans concessions per part de l'altre sexe. Ara, des del venturós adveniment del cinema, un nou aspecte de l'amor se'ns ha mostrat. La dona s'entrega al qui no coneix, sense necessitat de prolegs romàntics; el conveni tácit aviat hi es establert, i amb una visió d'amor a la pantalla i un vals que desfilava en l'aire de la sala la seva voluptuositat fatal, l'amor triomfa infecond com en el temps de les antigues cortisanes.

Peró aixís com a cada encontrada de Grecia i cada illa de Grecia l'amor tenia un diferent aspecte, també aquest sentiment eternal prén una diversac a caracterització en cada cinema barceloní. Cada cinema és la expressió del sentir d'un barri en quanta l'amor i aquesta divisió de Barcelona respón mes a una realitat que l'arbitraries divisions burocràtiques de la ciutat.

L'anàlisi d'aquestes manifestacions de l'amor ha d'ésser objecte del nostre estudi. Aquest es llarg i es treballós, perquè mancats en aquesta matèria relliscadiga de pròpia experiència, han hagut de recórrer a l'agè testimoni. Y aquest, apart de la seva infidelitat per raons que en Psicologia experimental s'expliquen es de rara obtenció, perquè l'afalagat amb els beneficis de la foscor cinematogràfica acostuma a ésser home reservat. L'afalagat amb els esmentats beneficis es per general home que vol del amor els materials resultats, no la gloria ressonant del conqueridor conqueridor, el Don Joan, fa de les passades conquestes blässó i esquer per a les conquestes noves. L'home

que treballa al cine vol guardar el seu secret con una cosa preciosa, perquè tem i amb raó que 'l dia que 'l divulgues tota una font, fins are inestroncable de plaer, desapareixeria per á ell.

Per tot aixó la nostra tasca es dura i penosa i reclamem per a ella l'ajuda de tots els homes de bona voluntat. Vinguin tots els que puguin il·lustrarnos amb le seva manual experiència. Nosaltres serem discrets com un confés per a les seves revelacions. Disfresarem sempre lo que ens contin per á allunyar tota suspicacia. Vinguin doncs a nosaltres tan venturos mortals: i la nostra obra patriòtica sera mes bellament acomplida. Els Deus eis hi agraïran i amb ells Barcelona i nosaltres, els seus fills.

Comensarem la nostra obra pel Belio-Graff de la Rambla. Ara li diuen "Príncep Al'onso" d'ensa que de la fachada varem treure aquell Verdi que tocava l'orgue, pero ell será sempre el Belio-Graff de la Rambla.

Está situat a la Zona neutral i es l'únic cinema de la esmentada Zona desde que va desaparèixer el cine de l'Ulacia per a trasformarse en l'Excelsior.

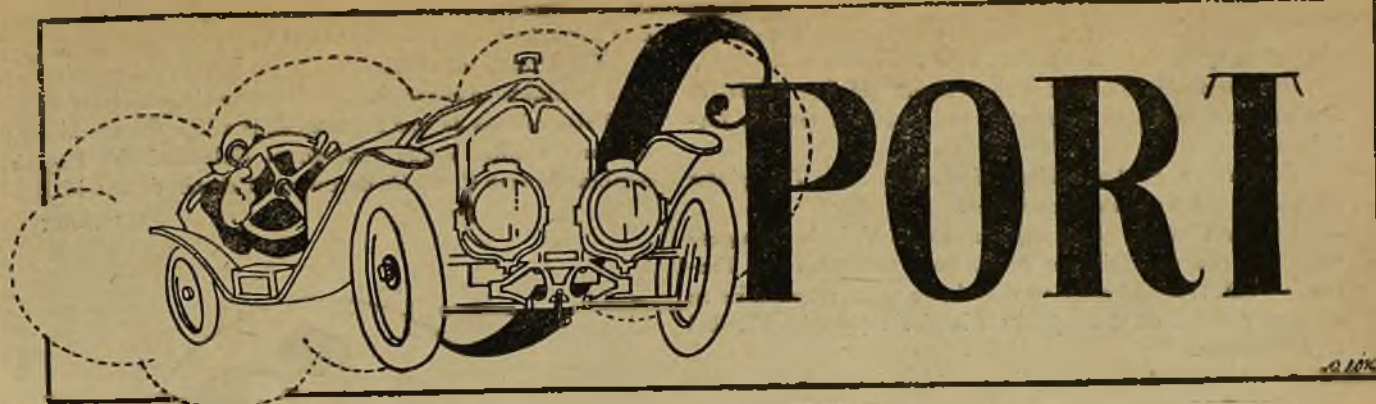
Conflueixen en el Belio-Graff la corrent de la Barcelona que treballa i la del viciós cosmopolitisme. Costat per costat s'hi troben en ell les nobles dames, les petites cocottes, sense sense escandalitzarse 'n, les unes, sense avergonyirse 'n les altres.

Les professionals van al cinema amb dos objectes. Amb el de fer feina i en aital cas tot *francleig* es impasible, per que elles com el Doctor Marti Juliá son partidaries del "tot o res" i saben que el que dona la poma no vén l'arbre. O bé amb l'objecte d'una pura expansió, a recreiar el seu esperit sentimental i aventurer amb els espectacles divertits o terribles de la pantalla, i en tal cas, nó estás tampoc per orgues, volen veure 'l cinema i prou.

Per totes aquestes raons el treball manual al Belio Graff es rar i difícil. Per que la profesional el rebutja i com no te que guardar respectes socials ni perdons ni conveniencies es capasa d'armar un escándol si 's sent molestada per atrevidas insinuacions.

A propòsit d'aixó i com terme del primer capítol del no tre estudi contarem un fet que li ocorregué a un habilíssim concurrent dels cinemes. S'assegué al costat d'una cocotte escultorica. La temptació que era massa forta, l'onada de perfum que 's desprendia de tot el cos de la cortesana i erronia creencia del seu vehí respecte a la facilitat de les concessions, ferem que 'l seu atreviment fós immediat. La cortesana primerament se'l mirá amb una mirada de desdeny. Ell continuá i ella aleshores amb veu alta i alsantse de la cadira replicá al nostre amic partidari de l'acció amb la paraula viva. "Y are que s'ha pensat—li digué—que 's creu que soc una dona de sa casa?"

CHARLOT.

MOTOR

Penya Rhin... Qui no la coneix, aquesta agrupació composta d'elements bullanguers i de gran cartell dintre el món elegant famení?

Tots són forts... molt forts... tots tenen la seva o seves amiguetes i, és natural, elles amb els seus mimos i coqueteries els entretenen i per això forçosament fan tard al lloc de sortida per l'excursió dies abans projectada.

Molt amants del sport, però, llevar-se demati... ni a tiros!

A En Romano, des de que va rebre de Nova-York aquella barca que corre en sec pels carrers de la nostra Barcelona, no se li veu el pèl per cap reconel.

Molts fan correr que una bona xicoteta el té segrestat.

Si així fós, estem segurs que les que ho sentirien més serien les asidues contertulianes que té al Bosc del carrer de Balmes.

En Quera nosab si sortirà demà, diumenge, amb el cotxe... Bueno, es que el xicot encara no està prou entrenat o, millor dit, es que encara no ha perdut la por... Ja la perdrà, ja.

A En Piquates, altes el 'célebre' Solà del Barcelona, se li he trencat el filón dels xistos.

Encara que molt dolents, n'hi havia algú que feia riure amb comptagotes.

Ah! Continua anant a peu.

En Carlets, tot i anant a cavall, no pot acudir a les moltes cites que, per mediació d'un rotatiu li arriben a diari. Carlets... Carlets... no capficar-se tant amb aquells anuncis de «Señorita joven y agraciada» etc., etc., etc...

En Masferrer, de tant fer-se fregues amb crece pelos i otras hierbas, ha conseguit durant una serie d'anys que li sortissin tres nous cabells... Anim i no desanimar-se.

En Vilaseca escampant salut per tot arreu i fent de les seves amb els pasarells de l'Iris.

En Butarull obsequià als seus companys amb dos barrils de manzanilla... Ho celebrém...

En Maica—«Rei Negre»—ha comprat una cafetera rusa que ni amb bencina va. Els seus camarades li aconsellen que, si vol que camini, li ha de donar unes quantes injeccions de sidra.

En Trullols continua amb els seus balins i fent l'aleta a totes les aurenets que passen.

En Lluc ha comprat la mil y una motos i un barret nou, que, per cert, a la neia no li agrada... Ja s'hi acostumarà...

En Conta no te el cotxe arreglat. Suposem que dintre un any estarà a punt de marxa.

En Cepeda, ara com ara va a peu.

En Rosés y Santaló continuen caçant, i serios.

A En Garcia no sabem quan li arribarà la Rudge.

Als germans Molins no els hi treieu la «Sacoche»

¡Quin abric s'ha fet, l'Oriol petit!

En Baste, entre Barcelona i Gracia no s'en tén de teina. Ah!... fa excursions... quan son de nit.

En Fornells amb el cotxe gros ¡quina tropa!

La setmana vinent seguirán les indiscrecions.

Tota la Barcelona deportiva hi será mapada.

TITO

FUTBOL

Dintre el Sport, i particularment dintre el futbol, s'han destacat sempre del grup de sportmen actius las personalitats directores, els homes de bé que desinteresadament es presten a tota mene de sacrificis a canvi, tant sols, de la satisfacció íntime de veure escrit llur nom en algún diari, i col·locat llur retrat en l'aparador de Can Piug o a l'Enciel pedía Espasa.

Entre aquests homes qui havent pasat ja el sarampió y l'escar latina arriben a la presidencia de les societats. n'hi ha de moltes menes de maneres, com es deia en època del gloriós Pitarrà.

—Quin xicot mes elegant, m'he casaria

—Es clar que vesteix chic si es clien de can Barrena.

BARRENA

SASTRE MODISTO

PALAI, 20 prel.

El Sr. Rosés és l'home que necessitava el «Barcelona», l'home recte i sincer que demanaven els nombrosos socis del «Barcelona», per l'atractiu simpàtic del seu nom.

La presidència d'aquest club ocupada pel Sr. Rosés, és una garantia, una nota agradable que satisfà a tots els futbolistes.

D. Gaspar és el president ideal.—En León l'ha pintat alt, guapo, pelut y amb botes rosses.

Els barcelonistes poden esperar molt de bon de la seva gestia, i posar-se tranquil mes encara quan totom sab que l'actuació de D. Gaspar no obeeix al desig de ferse retratà. Es en el terreny polític on té conquistada la gloria que sols el futbol li pot mermar.

Nosaltres, creiem que D. Gaspar és un home de bé, perquè sabem dispensar-li que tingui mania amb al col·legi d'arbitres i, sobretot, En Mensajera. (1).

El fet de que anomeni Gaspar ens ha preocupat bastant als qui temem la realitat de les analogies.

Qui no recorda aquell president anomenar Baltasar que en la classificació amunt establerta hauria caigut de plè entra la colla dels paucos o dels cínics per autonomia? D. Baltasar, avui dia és un fracassat que escriu en «El Tiempo», perquè no sab amb que perdrel idem martiritza En Cervantes y diu que En Doménech és mal jutge perquè està convençut de que ell no serveix per a abogad.

La talla de D. Gaspar no és per a deixar-se guiar per la mala estrella.

Tinguen la seguretat de que al dia que surti un D. Melcior trobarà un bon precedent en el mago ragidor.

Entre tant, pot seguir D. Gaspar marcant una orientació sana i definida en el seu club i deixar que els maliciosos diguin que'l «Barcelona» és una sucursal de la «Lliga», i que hi posaran una ermita, i que vendran el Calendari del Pagés en combinació amb el «F. C. Barcelona» i el tren de Sarrià.

INDEX

PAS POSSIBLE!!

TWO-STEP

Darrera creació del Professor WORSLEY

Editat per la "Unió Musical Espanyola" avans DOTESIO

PORTAL DEL ANGEL 113

PÍLDORAS "BLANQUES"

REMEI INFALIBLE

EL LAS MALATIES

DELS GOSOS

2 pias. capsas

PÉREZ MARTÍN I C^{IA}.

ALCALÀ, 7, MADRID Y CLARIS, 22, BARCELONA

Baen, Segala, Viladot, Vicens Ferrer; Baenys Noms, núm. 8, farmacia

Exportació a tot arreu

Després AVANT

GRAN DESCUBRIMENT DEL DOCTOR BOSCH
VILLARROEL, 42.-BARCELONA
TINTURA
"LA SIEMPRE JOVEN"

Per al cabell. No conté nítrat de plata ni cap substància perjudicial
S'usa amb comita-gotes. No toca, ni embresta. Detalls en el prospecte

Pot pèl, 2 pesetas - Pot gros, pesetas 4

EN VENDA.—Fills de J. Vidal i Ribes.—Vicens Ferrer i C^{IA}.—
Societat Monegal.—Fills de Busquets y Durán.—PERFUMERIAS.—
P. Baltasar.—La Florida.—Eldorado.—Inglesa i totes les millors.

SALÓ JAPONÉS

Rambla Canalejas, 7 **AL PETIT**
- Teléfon, 1871 - **PELAYO**

Aperitius y Sopars — Fox-trot
Bons ballaires y dones que's
fan dir si senyora
RESTAURANT DE PRIMER ORDRE
COBERTS 5 PTAS.
ORQUESTRA VERDURA
Direcció artística: **GEO BORNE**

TIPOGRAFIA

P. C A S O

Universidad, 137

Trevalls

Comercials y de Luxe

IDEAL ROOM

Café Restaurant

COMTE ASALT, 10 — TELÉFON, 2772

J. ROSELLO

SALÓ ROIG

Aperitiu i Souper tango. A mitja nit, grand Soirée de balls moderns i internacionals per professors argentins

Consumació usual de la tarda: 0'40 ptes.

La gent de bon gust,
sarauistes i sportmens
etc. on es retraten?

A L'ATELIER
PHOTO-IRIS, VALEN-
CIA, 179, al costat del
IRIS-PARK

GONOROL SANTALOL SOL

Principi actiu de la essencia de Sándal. Medicació segura, i de resultats immediats en la curació de la blenorragia, cistitis i albúmina.

Métode senoll i económic
VENTA EN TOTES LES FARMACIES
DIPÓSIT: FARMACIA SOL, CORTS, 606

PELUQUERIA "LEON DE ORO"

DE

ANTON VICENS

SERVEI ANTISÉPTIC ESMERAT

ABONOS: 10 Serveis a 2 ptes. i a preus convencionals

Servei Permanent

Masatge Eléctric

Compte del Asalt, 22, -BARCELONA

MERCERIA, BISUTERIA Y PERFUMERIA

CASA PEPITO

La millor assortida en tots els articles

propis per artistes

Continuament grans novelats

24, Comte Assalt, 24

Overta tota la nit

—Ja em dispensarán si els serveixo solament el té, puix, per més que he buscat, enlloc he trobat fibres ni o-clectes...